

**Preek (tekst: Marcus 8: 34, 35) gehouden op 9 september 2007 in
De Gereformeerde Kerk te Zwolle e.o.**

Ds. S. de Marie

Liturgie

Ps. 148: 5

Ps. 34: 6 (wet), 7 (belijdenis)

HA Gal. 2: 19,20; Gal. 5: 16-21; 22-24; Gal. 6: 7-9.

HA Ps. 63: 1; 2; 3; Ps. 71: 4, 8

L Marc. 8: 31-9:1

T Marc. 8: 34, 35

Ps. 49: 2, 4, 5

Ps. 119: 12, 66

Ps. 116: 3, 7

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

We hebben zojuist weer avondmaal gevierd, waarmee we de dood van onze Heiland mochten gedenken. We mochten weer gemeenschap hebben met Christus en met elkaar, en zo gesterkt worden in ons geloof, door de tekenen van brood en wijn. Zo wil de Here steeds in ons werken. Ons onderwijzen, ons bemoedigen, en de troost van het evangelie voor ogen houden. Hij wil ook dat de avondmaalsviering door de kracht van de Heilige Geest *vruchten* uitwerkt. We hebben dat in ons gebed ook aan onze Vader in de hemel gevraagd. Dat door de werking van de Heilige Geest de *vrucht* van deze avondmaalsviering mag zijn, dat wij dagelijks toenemen in het ware geloof, en in de gemeenschap met Christus. Wij worden niet alleen op *dit* moment gesterkt in ons geloof, maar de Here zorgt zo ook voor *doorgaande* geloofsbloei en vruchten. *Toename* in het geloof en *toename* in de gemeenschap met Christus.

Maar hoe gaat dat? Hoe kunnen we dat? Vooral dat laatste. Toenemen in de gemeenschap met Christus, wat houdt dat concreet in?

Dat willen we vanochtend/vanmiddag leren uit de woorden van de Here Jezus Christus die onze tekst vormen.

Ik mag u Gods Woord verkondigen onder het thema:

Christus wil ons tot heerlijkheid brengen, door het *lijden om zijns naams wil* heen:

- 1. de zelfverloochening die daarbij vereist wordt**
- 2. de dienst aan Christus die daarbij gevraagd wordt.**
- 3. de heerlijkheid die daarbij beloofd wordt**

1. De tekst brengt ons naar het moment dat de Here Jezus voor het eerst zijn lijden aankondigde. Hij begon de discipelen te leren dat Hij als zoon des mensen door veel lijden heen, naar zijn heerlijkheid zou komen. Hij zou worden verworpen door de oudsten en de overpriesters en de

schriftgeleerden en gedood worden, maar na 3 dagen opstaan. Zo hield Christus hen de eerste keer het evangelie voor van zijn verzoenend lijden. Maar hoe moeilijk bleek het voor de discipelen om juist die weg *door lijden en sterven heen* te accepteren. Zij hadden hun meester lief. Zijn lijden en sterven paste daar niet in. Zij hadden zich dat anders voorgesteld. Een vrederijk op aarde, met hun Here als koning. Petrus spreekt de Here Jezus daarom aan en bestraft Hem. Dat zal u geenszins overkomen, zegt hij. Dat klinkt betrokken en bewogen. Maar de Here ziet hierdoor voor Hem een blokkade opgeworpen, door zijn eigen discipel. Heel het denken van de discipelen is nog zo aards en menselijk gericht. Ze zien nog niet dat de Here Jezus gekomen is om te betalen voor de zonden, om zijn leven te geven om hen te redden. Daarom is zijn reactie scherp: ga weg, achter mij, satan; je denken is niet gericht op de dingen van God maar op de dingen van de mensen. Je houdt geen rekening met het heilsplan van God, maar in je denken overheerst dit menselijke en aardse bestaan. Dat je er hier als mens er beter van mag worden. De Here Jezus ziet hier dus de satan bezig. Terwijl Petrus eerst nog die mooie belijdenis had uitgesproken dat Jezus *de Christus* is (vers 29), vormt hij nu een obstakel voor de Here Jezus. Ook Petrus moet zich achter de Here Jezus stellen als zijn discipel, als zijn volgeling. En Hem niet voor de voeten gaan lopen. Hij en de andere discipelen zullen zelfs moeten beseffen dat niet alleen hun Here zoveel moet lijden, zoveel smaad en haat en verwerping ondergaan, maar dat ook zij dat als zijn discipelen zullen moeten ondergaan. Om dat te kunnen accepteren is er wel een hele verandering in hun denken nodig. Maar de Here Jezus wil dat ze zich daarop voorbereiden. Want alleen zó kunnen zij werkelijk zijn discipelen zijn. Niet alleen zullen ze hun hele menselijke gerichtheid op deze aarde moeten laten varen, ze zullen ook bereid moeten zijn om moeite en verdrukking te ondergaan. Daarom gaat de Here Jezus hen niet alleen vertellen over het lijden en sterven wat Hem te wachten staat. Hij gaat ze ook onderwijzen hoe hun positie en hoe hun leven hier op aarde zal moeten zijn.

Maar dat is een moeilijke boodschap, en voor mensen eigenlijk niet te accepteren. Dat blijkt wel uit het feit dat de Here Jezus bij minstens vier gelegenheden dit zelfde onderwijs gegeven heeft. Hij had het al gedaan bij de uitzending van zijn discipelen zoals dat in Matth. 10 is te lezen. Hij herhaalt het nu bij de eerste aankondiging van zijn lijden in onze tekst. Maar Hij zal het nogmaals aan de orde brengen bij zijn rede over de laatste dingen in Lucas 17. En nog een laatste keer na de intocht in Jeruzalem (Johannes 12: 25).

Dat indringende onderwijs geldt niet alleen zijn discipelen, maar dat geldt iedereen die de Here wil volgen en achter Hem aan wil. En daarom roept Hij de schare toe met zijn discipelen met de uitnodiging:

indien iemand achter mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge mij.

Het is een algemene oproep, die ook ons geldt. Indien iemand achter mij wil komen. Daarmee wil de Here zeggen: als je geen weg wil gaan zoals Petrus die zojuiste wilde gaan, maar als je werkelijk mijn discipel wil zijn, dan zijn er een aantal zeer ingrijpende veranderingen nodig. Dan zijn er een aantal diep insnijdende maatregelen nodig. Want je moet tegen je natuur in gaan, je moet jezelf verloochenen. Kijk gemeente, daar zit in eerste instantie het grote probleem, dat alle

mensen hebben om de Here Jezus te kunnen aanvaarden als hun Verlosser. En om Hem te kunnen volgen als hun Leidsman. Hun *eigen* natuur staat dat in de weg. Door onze eigen natuur nemen wij net zoals Petrus aanstoot aan het evangelie. Door onze zelfzucht, onze eerezucht en ons zelfvertrouwen wordt de weg die de Here Jezus wijst ook voor ons een ergernis. Wat de Here nu van zijn discipelen en van allen vraagt die werkelijk gemeenschap met Christus willen hebben is dat zij hun oude mens opzeggen, dat zij alles opgegeven wat niet hoort en wat niet past bij de dienst aan Christus, dat zij hun vertrouwen niet langer op zichzelf stellen, en ook niet op iemand of iets anders dan Christus.

Daarbij hoort dat de band met andere mensen niet sterker mag zijn dan de band aan Christus. En dat je daarom zelfs die band zal moeten opgeven terwille van de gemeenschap met Christus, als die bloedband of die vriendschapsband je aftrekt van de gehoorzaamheid aan Christus, van de onvoorwaardelijke overgave aan Hem. Die zelfverloochening die de Here hier vraagt is een totale zelfverloochening. Niets en niemand mag daarbij worden uitgezonderd. In Fil. 3: 7-11 zegt Paulus in dat verband over zijn verhouding met Christus:

“alles wat mij winst was heb ik om Christus wil schade geacht”

en hij zegt dat hij om Christus' wil alles heeft prijsgegeven en het voor vuilnis houdt opdat hij Christus mocht winnen.

De zelfverloochening betekent volgens vers 35 van onze tekst dat het onze vaste wil moet zijn om ons *leven* te verliezen. Wat is hier ons leven? Wil dat nu zeggen dat wij maar in het klooster moeten gaan? Dat we ons maar moeten afzonderen van deze wereld? Voor leven staat er in het Grieks *psyche*. En dat woord *psyche* duidt op je eigen-ik. Je eigen-ik die gericht is op jouw bestaan in deze wereld met alle bestaansrechten die je opeist, met alle begeerten naar wat deze wereld jou te bieden heeft, maar dat alles los van Christus. Het is de oude mens, die zijn genoegens wil vinden in het leven hier op aarde, op deze zondige aarde. Die zichzelf afzonderen wil van God en op zichzelf is gericht. Daarvan zegt de Here nu, offer die eigen-ik op, ja vernietig dat aardse leven van je, die aardse genoegens die niet op mij en mijn dienst gericht zijn. Verlies je leven, dat wil zeggen kruisig die oude mens, richt hem te gronde. Wees niet bedacht op de dingen van de mensen, van je-zelf als mens, maar wees bedacht op de dingen van God, op zijn koninkrijk en zijn gerechtigheid.

Als je discipel van de Here wil zijn, dan moet je bereid zijn, ja dan is het een vereiste dat je de zucht naar alles wat deze wereld te bieden heeft los van de Here, vernietigt. Want als je je aandacht laat opeisen, door alles wat op deze wereld waarde lijkt te hebben, dan ga je *verloren!* Je moet als Paulus kunnen zeggen dat *Christus* alles voor je is. Dat al het andere in deze wereld voor jou is als vuilnis, als drek wat je kwijt moet. De Here Jezus heeft op allerlei wijzen dit willen duidelijk maken aan zijn discipelen en dus aan ons.

Bv. door zijn boodschap, dat wij ons geen *schatten* moeten verzamelen op deze aarde. En door de gelijkenis van de rijke dwaas. Daarbij gaf de Here aan dat je jezelf wel alles kan toe-eigenen in deze wereld, maar dat het je straks niet helpt als de Here je moet veroordelen, omdat je Hem in dit leven niet echt hebt liefgehad en echt gediend.

Datzelfde lezen we in vers 36: “want wat baat het een mens de hele wereld te winnen, en aan zijn ziel schade te leiden?”. Dat is de reden die de Here Jezus opgeeft om hier je eigen-ik te willen verliezen. De Here stelt het dus zó voor, dat als de mens al zijn zinnen heeft gezet, op wat in deze wereld te verkrijgen is aan eer, roem en genot, en het zou hem lukken om overal van te genieten en alles te beheersen, wat heeft hij daar nu aan als straks zijn *ziel* verloren gaat. Het is niet alleen zo dat die mens dat allemaal niet kan meenemen, hij zal het ook niet kunnen gebruiken, om toch behouden te kunnen worden. Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor zijn leven, zegt vers 37?

Zo zegt psalm 49: 8, de psalm die we zojuist gezongen hebben, dat ook als iemands leven eenmaal onder de macht van de dood is gekomen in het gericht, wie of wat zou het leven daaruit kunnen verlossen, wat zou de mens hiervoor te geven hebben? Het komt er dus op aan dat wij in *dit leven, dus nu en hier* op aarde ons hart, onze ziel en dus onszelf wijden aan Christus, en dat wij afzien van onze eigen-ik, onze eigen lusten, de genietingen van deze wereld. Maar ook eigen eer, ons eigen recht, onze zelfzucht. Dat alles moeten wij loslaten, verliezen, te gronde richten, verwoesten.

En gemeente, wat is dat ook voor ons moeilijk. Want wat is het verleidelijk om op te gaan in allerlei pracht en praal van deze wereld, in allerlei leuke en opwindende dingen. Wat worden onze begeerten niet geprikkeld in deze wereld om te doen wat ons hart ons ingeeft, ons zondige hart. En wat hebben wij het moeilijk om ons tegenover de ander de minste te tonen, onszelf weg te cijferen.

Als wij werkelijk gemeenschap met Christus willen hebben, dan kunnen wij niet volstaan met een viering van het avondmaal, we kunnen niet volstaan met onze gebeden, met onze kerkgang. Nee, we zullen *heel* ons leven dat op onszelf en op eigen ontplooiing is gericht, prijs moeten geven. Dat is nu dóden van onze oude mens. Dat is zelfverloochening. Dat is ons léven willen verliezen. Alleen zo kunnen we achter de Here Jezus komen, en met Hem gemeenschap hebben.

Maar, en dat moeten we direct eraan toevoegen, dat kunnen we alleen in de kracht van de Heilige Geest, ook daarin zijn we helemaal van Christus en zijn Geest afhankelijk. Zelfs het achter Christus komen, kan alleen als de **HERE Zelf** ons trekt.

2. Christus wil ons tot heerlijkheid brengen door het lijden om zijns naams wil heen. We zagen de zelfverloochening, die daarbij vereist wordt. **We letten nu op de dienst aan Christus die daarbij gevraagd wordt.** Degene die door Gods Geest achter Christus wil komen, en zijn discipel wil zijn, moet nu ook de opdrachten die de Here geeft vervullen. Want met de zelfverloochening, het *afzien* van je zelf, komt nu de *toewijding* aan Christus. Het zien op Hem, als degene die je voorgaat, als degene die je Leidsman is. Dat wordt door de Here Jezus aangegeven met “hij neme zijn kruis op en volg Me”. Wat wordt daar precies mee bedoeld? Met de uitdrukking ‘zijn kruis opnemen’ verwijst de Here Jezus naar de situatie dat iemand die ter dood is veroordeeld, op weg is naar zijn kruisiging, naar zijn dood. Op weg daarheen moet hij nu zijn eigen kruis met zich dragen. Nu vraagt Here Jezus van zijn discipelen dat zij hun kruis “op zich nemen”. Zij zijn op weg naar het moment dat er een einde komt aan hun leven op aarde. En

tijdens die levensweg zullen zij hun kruis op zich moeten nemen. Ze zullen lijden, moeiten, smaad, spot en verdrukking moeten ondergaan. Maar ze moeten dat niet alleen maar opvatten als iets *onvermijdelijks*, waarbij ze zich desnoods zullen moeten neerleggen. Nee, ze zullen deze moeiten *vrijwillig* op zich moeten *nemen*. Ze zullen moeten inzien dat dat nu de consequentie is van het discipelschap. Net zoals de Here Jezus zijn lijden gehoorzaam op zich nam als onderdeel van zijn verlossend handelen, maar ook als onderdeel van zijn weg naar de *heerlijkheid*, zo vraagt de Here Jezus nu van zijn discipelen en allen die hem willen volgen dat ook *zij* lijden en verdrukking moeten willen ondergaan. “Een discipel staat niet boven zijn meester en een slaaf niet boven zijn heer”, zei de Here in datzelfde verband ergens anders. Wie bij Christus hoort ontmoet dus op aarde moeite, pijn, hoon, laster, schande. Dit ziet niet op gewone aardse moeilijkheden zoals ziekten, tegenslagen en armoede die elk mens op aarde kan ontmoeten. Nee, dit lijden om de naam van Christus, ziet op lijden, ontbering, haat, tegenwerking, vervolging, verdrukking als gevolg van het geloof in de Here, en als gevolg van de dienst aan Hem. Het beeld van het *kruis*, duidt op de meest smadelijke en pijnlijke situaties. De gerichtheid op Christus en de gemeenschap met Hem *lijkt* op deze aarde dus beslist geen voordeel op te leveren. Alleen maar ellende en moeite ter wille van Christus en ter wille van het evangelie.

Gemeente, wat kan het moeilijk zijn om te ondervinden dat je als gelovig kind van Christus zoveel *tegenwerking* vanwege je geloof moet ondervinden. We denken in onze tijd aan werkloosheid omdat je trouw wil zijn aan Christus en aan zijn geboden. We denken ook aan de kleine krachten die we in de Kerken hebben. We denken aan de moeite en soms hatelijkheden die er momenteel binnen families zijn vanwege de Kerk. Het beschimpen van de kerk. Hoe kijken wij daar tegen aan? Als zaken die de Here ons te dragen geeft? Als moeiten die wij van harte op ons willen nemen omdat de Here dat vraagt? Of vinden we het maar moeiten die we maar zo gauw mogelijk uit de weg willen gaan.

In Lucas 9:23 die over het zelfde onderwijs van Christus handelt, staat bij dat kruisdragen nog dat we dat *dagelijks* moeten doen. De Here wil dat het lijden op deze aarde *voortduurt* voor zijn discipelen. Nee, we zullen dat niet willen *opzoeken*. Maar de Here geeft het ons te dragen, elke dag. En dáárom nemen we dat graag op ons.

En als we dat allemaal niet ondergaan? Als we eigenlijk wel in deze wereld goed uit de voeten kunnen? Als we hier wel aan onze trekken komen? En eigenlijk niet zoveel hinder van anderen ondervinden?

Dan moeten we ons afvragen of we eigenlijk wel werkelijk de Here Jezus volgen. Want als we geen enkele smaad en verdrukking ontmoeten, dan blijkt daaruit dat we niet aan de kant van Christus staan. Dat we geen gemeenschap met Hem hebben. Dan volgen we toch weer ons *eigen* leven, onze eigen begeerte. Laten we ons maar beproeven of in ons leven ook het kruisdragen is ter wille van Christus en het evangelie. Als dat ontbreekt, laten we dan deze woorden van Christus ter harte nemen: dat ieder, die zijn *leven* zal willen *behouden*, het zal *verliezen*; maar dat ieder die zijn leven verliezen zou om mijnentwil en om het evangelies wil, het zal *behouden*!

Het lijden in deze wereld hoort bij onze roeping. Het hoort bij onze gemeenschap met Christus. Daarom is het zelfs genade te noemen. Zoals Petrus dat zegt in 1 Petr. 2:19

“want dit is genade, indien iemand, omdat hij met God rekening houdt, leed verdraagt, dat hij ten onrechte lijdt.”

en in vers 21:

"want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden.”

Het volgen van de Here Jezus Christus, het treden in zijn voetstappen, houdt ook in dat wij zijn *geboden bewaren*. Dat wij leven in de gezindheid van zijn Geest. Dan zijn het ook niet onze werken, maar de vruchten van de Geest. Maar juist dat bewaren van Gods geboden, en dat leven naar de Geest van Christus, dat geeft *ergernis* in deze wereld. Dat geeft niet alleen vijandschap met ons eigen vlees. Maar daarin ontmoeten wij de tegenstander, de satan. En daarin komt de antithese met de wereld tot uiting. Die antithese zullen wij niet mogen ontlopen. Wij zullen de Here Jezus moeten volgen in heel ons leven, elke dag. Dat heeft zeker ook consequenties voor de manier waarop we met elkaar omgaan. We zullen onze naaste moeten liefhebben als onszelf. Dat heeft ook consequenties voor het publiek dienen van de Here. In politiek en maatschappij, op school en op je werk. Het zal uitkomen in onze zondagheiliging, het invullen van ons huwelijks- en gezinsleven. En als dat verdrietige en moeilijke gevolgen heeft, dan zullen wij daarin genade van God moeten zien.

Nooit zullen wij ons mogen schamen voor de naam van Christus. De Here Jezus noemt dit punt nog even apart. Hoe kan je nu een discipel zijn van Christus en je schamen voor Hem? Als je alles in deze wereld opgeeft en achter Christus aangaat om als het moet voor Hem te sterven, dan kan het toch niet bestaan dat je niet uit wil komen voor Christus en zijn Woord. Dat je maar probeert te verbergen in deze wereld dat je *christen* bent. Of dat je zondags wel naar de kerk gaat, maar dat er voor de rest van de week niet te zien is dat je bij Christus hoort. Of dat je niet voor Hem wil opkomen als er gevloekt wordt. Je kan geen discipel zijn en doen alsof je niet bij je Meester hoort. Je kan geen gemeenschap hebben met Christus en je daarvoor schamen.

Er staat in vers 38 dat je je dan schaamt in ‘dit overspelig en zondig geslacht’. In zo’n geslacht dat zich al van God heeft afgekeerd probeer jij dan niet negatief op te vallen. Je zoekt dan je eer en aanzien bij mensen, die jouw Heiland Christus verloochenen. Maar zo gedraag je je dan zelf toch ook overspelig?!

Gemeente, dat is in deze wereld nu juist wel een groot gevaar voor ons. Want er gaat een verleiding vanuit om toch geaccepteerd te worden in deze wereld, om toch niet voor abnormaal door te gaan, om toch de smaad van Christus maar te ontlopen. Misschien denk je, dat je daarmee toch niet zo zondig bezig bent. Dat je toch wel degelijk netjes kan blijven. Maar de Here Jezus denkt daar anders over. Hij ziet of je hert naar Hem uitgaat. Of je werkelijk gemeenschap met Hem wil hebben. En daarom zal Hij op de jongste dag zeggen tot de mens, die zich voor Hem of voor het evangelie heeft geschaamd: “Ga weg, Ik heb u niet gekend”. Christus zal zich dan voor hem of haar schamen. Hij zal dan niet vrijpleiten bij de HERE, maar veroordelen.

Dat zijn scherpe woorden van de Here, maar ze willen ons in liefde waarschuwen. Ze roepen ons tot de orde, net als de Here na de verloochening van Petrus Hem driemaal vraagt: Simon, zoon Johannes, hebt gij mij waarlijk lief?

3. Christus wil ons tot heerlijkheid brengen door het lijden om zijns naams wil heen.

We zagen dat daarbij zelfverloochening en hartelijke liefdesdienst tot Christus gevraagd worden. We moeten daarbij wel altijd beseffen, dat wij dat zelf niet kunnen. Daarvoor hebben we de werking van God zelf nodig, Zijn hulp, de kracht van Christus' Geest. Dan pas kan dat ook *vrucht* van de avondmaalsviering zijn. In het avondmaalsformulier staat er niet voor niets bij dat die vrucht er mag zijn "door de werking van de Geest." **Ons derde punt is nu de heerlijkheid die daarbij beloofd wordt.**

De woorden die Christus tot zijn discipelen en allen die Hem willen volgen spreekt, zijn van een grote lading. Ze gaan over leven en dood. Maar juist daarom bevatten ze het kostelijke evangelie, dat de discipelen als volgelingen van Christus niet alleen zullen delen in de smaadheid en het lijden van Christus, maar ook in zijn heerlijkheid. En die heerlijkheid betekent het eeuwige leven, de *eeuwige* gemeenschap met Christus. Een heerlijkheid in heiligheid. De zonden zullen er niet meer zijn. Maar ook geen tegenstanders van Christus en van het evangelie. De volgelingen van Christus mogen weten: alles wat ik nu opzeg aan aardse genietingen, aan menselijke lusten, aan eer en aanzien onder de mensen, alles wat ik daar nu van opzeg en wegdoe uit mijn leven, dat wordt mij straks in verheerlijkte heilige en volmaakte toestand geschonken! Ik mag en moet nu het stervende opgeven, datgene wat onder de vloek ligt, om straks te mogen ontvangen het onvergankelijke, het volmaakte heerlijke, waarover de zegen van de Here zich onbeperkt uitstrekt. Ja mijn leven kent hier daar nu al een *begin* van.

"Een ieder die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het *behouden*." Die zal het *behouden*!: wat een geweldige belofte! Dat betekent: ook voor mij is in deze wereld de gemeenschap met Christus en het bezit van het evangelie, mijn enige troost, mijn enige houvast. En daarom is voor mij de belofte zeker, dat ik nu al erfgenaam ben van het eeuwige leven! Christus heeft voor mij geleden en is voor mij gestorven, maar Hij is ook opgewekt uit de doden op de derde dag is verheerlijkt en is nu in de hemel. En Hij zal ook terugkeren in heerlijkheid. Vers 38 zegt: "Hij zal terugkomen in de heerlijkheid van de Vader", dus in absolute hoogste heerlijkheid, en met de heilige engelen.

Wie op aarde denkt, waar is nu de Here Jezus, wat stelt zijn macht voor, wat een zielige vertoning heel de kerk, wat een wereldvreemde mensen, wat een bedompte toestand, wat een aanfluiting zo'n geloof, wie zó denkt, komt volledig bedrogen uit. Want op de jongste dag zal de Here Jezus zijn almacht tonen als koning en rechter van deze wereld. Dan zal hij de schapen van de bokken scheiden. Hij zal hen doen naar wat in hun hart was, en naar wat hun geloofsdaden zijn geweest. En dan zal hij een ieder die Hem van harte met waar geloof heeft aangehangen toespreken: komt, gij gezegenden mijns vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging ter wereld af. Want je hebt mijn naam beleden voor de mensen, en je hebt naar mij omgezien toen je omzag naar je naaste in nood. Daarom zal ik ook jouw naam belijden voor mijn Vader die in de hemel is

en zul je mogen horen tot de schare die niemand tellen kan in volmaakte gemeenschap en eeuwige heerlijkheid.

Gemeente, ga zo uw weg door lijden heen, achter Christus aan naar die heerlijkheid. En verloochenen uzelf daarbij, neem dagelijks uw kruis op en volg Christus.

Vlucht naar Christus om al uw zonden en tekortkomingen te belijden en in zijn genade verder te kunnen.

En bidt daarbij steeds om de inwoning, de kracht en de werking van de Heilige Geest. Zodat Hij uw harten bewerkt en omvormt.

Dan mag de *vrucht* ook van deze avondmaalsviering zijn, dat u toeneemt in de gemeenschap met Christus, op weg naar de bruiloft van het Lam.

Amen.